

Retkeilyliiton hiihtoviikko Rihmakurussa keväällä 2022

Kirjoittanut Fanni Jussinkorpi

Mistä alamme? Mikä on uuden seikkailun alku?

Matkalla pohjoiseen, pikkuautolla, junalla, bussilla ja matkatavaroita pulkilla vetäen.

Maailma ei ole niin karu ja suunnaton kuin kuvittelemme. Emme ole niin heikkoja ja yksinäisiä kuin luulemme. Kanssaihmiset ovat linnoituksemme. He ovat turvapaikkamme.

Saavuimme maisemaan, jossa taivaalle on ripoteltu pumpulipalloja, maastoon on maalattu hiilellä puita ja timantteja on heitelty ympäriinsä, tuhansia ja tuhansia. Hiljaisuus ja puhtaus täyttävät kehomme, mielemme ja jokaisen solumme.

Hiljaisuus on yksi elämän salaperäisyyksistä. Sitä on tarjolla loputtomasti ja monessa paikassa. Ajattomassa hiljaisuudessa asiat menevät paikalleen tai hälventyvät. Sisin asettuu, tunteet tasoittuvat, suunta löytyy ja selkeys saapuu. Hiljaisuus aistitaan ja sille antaudutaan. Hiljaisuus hoitaa ihmistä.

Välillä maisema kylpee valossa ja jää välillä varjoon. Valoa kuitenkin on.

Toisinaan maisema muuttui lumisateesta valkoiseksi. Sen kirkkaus oli kuitenkin niin kirkasta, että silmien suojaksi oli laitettava aurinkolasit. Jokupäivä taivas oli lonkeron-

värinen ja ilma kostea. Vastasatanut lumi tunki kokoajan tielle ja pyryn kiusaama hiihtäjä vain hiihti. Uppoutui luonnon kauneuteen, nautti hiljaisuudesta. Palkinto on päivästä selviäminen, ystävien hymy ja nauru. Tulevaisuus hymyilee ja odottaa.

Polkumme kohtasivat taas vanhojen tuttuja kanssa. Tapasimme myös uusia tuttavuuksia. Joskus polkumme risteävät vain hetkeksi. Jokainen vaihe menee ohi kuin tuuli, päivänpaise tai ihan tavallinen päivä. Nauramme koettelemuksille ja otamme niistä opiksi. Lopulta meille jää vain yhteinen muisto.

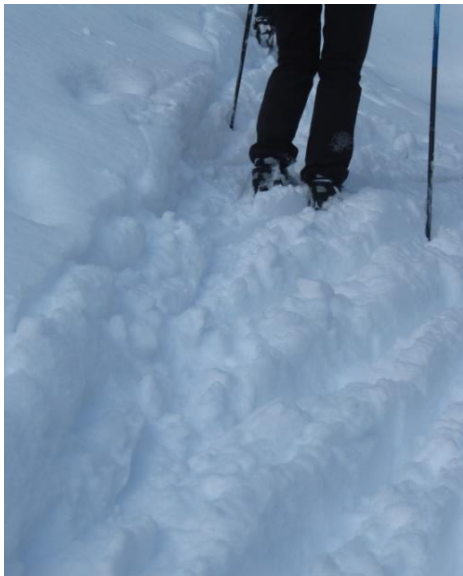
Elämässä tulee aina haasteita vastaan. Jalkoja särkee, olkia kolottaa, kantapäähän syntyy hiertymiä, väsyttää ja nälkä hankaa selkärankaa. Meitä koetellaan. Emme voi muuta kuin tehdä parhaamme pärjätäksemme. Pitää koota palasia. Laatia suunnitelmia ja pyrkiä

selviytymään. Voimme päättää, että olemme onnellisia, iloitsimme vähästä ja nautimme hiihtoviikon tuomasta kokemuksesta.

Hiihdimme joka päivä, monen monta kilometriä ja tuntia. Ladut olivat hyvät. Välillä täyteläiset, lumen peittämät. Enimmäkseen koneella ajetut ja hyväkuntoiset. Suksi luisti hyvin lukuun ottamatta ajoittain hidasteeksi syntyneitä jääpaloja ja lumia suksien ja monojen pohjissa. Pientä lipsumistakin oli.

Suksia oli monenlaisia. Pertsat- perinteisesti voideltavat sukset, voiteluvaapaat- Newervaksit, teippipohjaiset- ja karvapohjaiset sukset. Suksisiteitä oli yhtä paljon erilaisia kuin suksiakin. Hiihtotyylinä oli pertsa. Meille perinteinen, ilman ikivanhoja perinteisiä kalhua ja lylyä. Lykimme vuorotahdissa, tasatyönnöin ja yksipotkuisella tahdilla. Joku saattoi ottaa muutamia vapaatyylisiä luisuja.

Jyrkemmät ja jäisemmät ylämäet nousimme haarakäynnillä tai poikittain latuun nähden. Alamäet yleensä pystyssä, muutamia isompia maakosketuksia lukuun ottamatta. Jokaisella hiihtäjällä on oma tarinansa ja matkansa. Kaikki ovat arvokkaita. Joskus riittää että kuuluu joukkoon.

Aika liikkuu vain yhteen suuntaan. Kuljetaan eteenpäin rohkeana ja toiveikkaana. Siitä on iloittava ja sille on annettava kaikkensa. Maailma pyörii ympärillämme ja yritämme sopeutua vauhtiin. Nuoret ja vanhat, kauniit ja rohkeat, ikuisessa liikkeessä.

Tuleva elämä on mysteeri. Kukaan ei osaa ennustaa, miten käy. Emme aina saa, mitä haluamme. Ennen kuin viikko oli saatettu loppuun, suunnittelimme jo ensi vuoden hiihtoviikkoa.

Taas on saatu pieni pätkä elämää eletyksi. Ja seuraava pätkä on edessä.

Mitä sitä muutakaan voi.